

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Soest; Ds. H. van Leeuwen, Elburg; Ds. D. Slagboom, Barendrecht; Ds. M. C. Tanis, Slidrecht - Centrum; J. van Heteren, Slidrecht - Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkerk. Telefoon 01837 - 357

Administratie:

Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, telef. 01720 - 73814, postrekening 70.43.50, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het Pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementenprijs f 10,- per jaar. Abonnementsprijs voor de Ver. Staten en Canada 5 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per mm. Bij kon-
trakt korting.

MEDITATIE

Pinkstergebed

Ontwaak, Noordenwind! en kom, gij
Zuidenwind! doorwaai mijn hof, dat
zijn specerijen uitvloeien...

Hooglied 4 : 16

Pinksteren is het feest van de Kerk des Heeren. Dan treedt die Kerk in een nieuwe gestalte. De Heilige Geest brengt op de ene dag ongeveer drie duizend toe tot de gemeente, die als levende stenen worden ingevoegd in het hemelse Godsgebouw. Wat een wonder voor verslagenen de zegen van Pinksteren te ontvangen. Rijk komt het Pinksterleven in de Kerk openbaar. Heerlijk bloeit de Pinksterliefde. Zij leven en bidden in eendracht met elkaar. Daar is ook Pinkstervolharding in de leer der apostelen en in de gemeenschap.

Grijpt het dan niet aan, hoe de toestand vandaag is? Wat is er van te zien in 1974? Wij vieren Pinksteren in veel duisternis. Uiterlijk is er veel verslappening en verwatering van de waarheid Gods. Het ziet er met de volharding in de leer der apostelen niet zo best uit. En inwendig ziet het er nog treuriger uit. Wat bloeit het Pinksterleven weinig en wat worden de wonderen van Gods genade weinig gehoord. Zeker, we begeren niet bij de klacht te blijven staan, zoals zovelen met het grootste gemak doen zonder de innerlijke bewogenheid des harten voor God. Maar een eerlijke beoordeling in het licht van Gods Woord moet alleen tot bedroefheid stemmen.

En toch... we vieren geen Pinksteren om hetzelfde heilsfeest opnieuw te verwachten. Eenmaal heeft de Heere Zijn Geest uitgestort op de verwachtede Kerk. Maar wel is het nodig dat de Kerk haar plaats vindt in het bidvertrek. De nood van de Kerk drijft uit tot het gebed om de werking en de kracht van Pinksteren vandaag. Om in schulderkentenissen voor de Heere het gebed te beoefenen: ontwaak, Noordenwind en kom gij, Zuidenwind! doorwaai mijn hof...

Hier bidt de bruid tot haar bruidegom. In het lied der liefde. Op een wonderlijke wijze wordt het gemeenschapsleven der liefde tussen de bruid en bruidegom beschreven of liever: bezongen. De bruidegom heeft haar een hof genoemd. Een besloten hof, die alleen voor hem toegankelijk is. De schoonheid en heerlijkheid van die hof is voor hem.

Is niet de Kerk des Heeren als een hof? Hij heeft die hof geplant door Zijn genade. Een hof met allerlei bomen erin, die een aangename geur geven o.a. bijzondere specerijen voortbrengen. De Bruidegom heeft recht op de vruchten van alles wat Hij in Zijn Kerk gewerkt heeft. De hof van Zijn kerk is van Hem. Hij heeft die geplant tot Zijn eer en tot Zijn verlustiging. Alles moet voor Hem bloeien en groeien, voor Hem de aangename geuren van geloof, hoop en liefde verspreiden. En nu: daarom bidt nu de Bruidskerk. Zij weet het door genade Zijn hof te zijn. Zij mag dit geloven. Maar zij gevoelt het die genade komt niet uit. De bloemknoppen blijven gesloten. De specerijen geuren niet. Er is zoveel dat dit tegengaat. De kracht van het bedorven bestaan, de wereld en de satan zijn erop uit om dat tegen te houden. In zichzelf is zij dor en dood. Zij heeft de werking van de Heilige Geest nodig. En dat

drijft de bede naar omhoog om Zijn doorwerken de kracht in hart en leven.

Hebben we die Heilige Geest al voor het eerst voor eigen leven nodig gekregen? Wat is het erg onbekeerd te zijn. De Heere laat u de volheid van Pinksteren prediken, opdat we nu nog uitgedreven zouden worden om door die Geest bekeerd te worden. Maar dan wordt juist de afhankelijkheid van Zijn gezegende werkingen in eigen hart beleefd. Dan wordt het gebed verstaan om die werkingen, waarin de Bruidegom verheerlijkt wordt.

Als de wind uitblijft in de hof, dan kunnen de knoppen zijn aan de specerijbomen zonder dat zij uitvloeien naar buiten. De frissere Noordenwind is nodig, die de hemel opheldert, zuivert en de onnatuurlijke groei tegengaat. De Zuidenwind brengt de warmere vochtige lucht, die de knoppen doet openbreken.

Hoe we dit ook lezen: het gaat de bruid om de openbaring van haar levensbestaan.

Dat levensbestaan ligt in het werk van God in Christus in haar hart. En dan zijn de Noordenwind en Zuidenwind nodig. Zij kan niet alleen gekoesterd worden. Zonder het ontdekken en ontblotend werk van de Heilige Geest blijven de vruchten verborgen. Zo bidt zij tegen zichzelf in om de ontdekkende werking van Gods Geest. Om maar alles te verliezen wat haar Bruidegom oenteert. Om arm in zichzelf plaats te krijgen voor Hem en Zijn genade-werkingen. Nee, dan bidt zij in één adem om de Zuidenwind. Om de vertroostende werkingen uit de volheid van Christus, waardoor de hof in bloei komt en de geuren naar buiten verspreidt. Wat een kracht is er dan in dit gebed. Het is in vurig verlangen, dat gebeden wordt om de krachtige werking van de Geest des Heeren: ontwaak... kom...

We gaan Pinksteren tegemoet. Hoe is het met u? Zijn we nog vreemd aan dit gebed? Kunnen we het zo goed stellen met een beschouwing over de toestand van de kerk van vandaag? Het gaat er om dat het nood in ons leven wordt, dat wij niet delen in de vrucht van Pinksteren. Nog missen de Heilige Geest. Op de Pinksterdag zelf kwam de werking van die Geest in Noorden- en Zuidenwind uit. In verslagenheid des harten. In het uitroepen: mannen broeders, wat zullen wij doen? In de verklaring van het werk van Christus in de harten van deze verslagenen. Die Heilige Geest is nog Dezelfde. Hij wil onder de prediking van het evangelie van vrije genade die wonderen nog verheerlijken. Dan gaat er wat uit van de hof van de Kerk des Heeren. Dan wordt God verheerlijkt in de zaliging van arme zondaren. Dat is enkel welbehagen en toch wil de Heere het daarom nog geven.

Hoe sprekend is het bij de bruid, dat het haar om haar bruidegom te doen is. Als de hof de specerijen uitgeurt wordt hij erin verheerlijkt. Op het gebed van de bruid horen we haar bevestiging: o, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame en ate Zijn edele vruchten. Eerst heeft zij het over haar hof, maar nu is die hof Zijn hof. Het is alles van Hem en voor Hem. Hij verlustigt Zich in Zijn eigen werk.

Pinksteren betekent de verheerlijking van het werk en de Persoon van Christus in het midden van de Kerk. Veel kan er zijn op het erf van de kerk. Alles kan aan de buitenkant keurig in orde zijn. Maar als het leven uit Christus, dat God verheerlijkt, gemist wordt, dan blijft het

VAN DE ADMINISTRATIE

Met veel dank mogen wij weer verschillende giften verantwoorden: via Ds. v. Leeuwen, nagift Ontmoetingsdag Slidrecht f 10,—, gift via Ds. Blom f 10,— en via J. v. Heteren 3 x f 10,— samen f 30,—. Voorts werd nog ontvangen 42,50 aan overbetalingen, zodat weer f 92,50 extra werd ontvangen. Ook kunnen weer 9 nieuwe abonnees genoteerd worden; aan hen, die daaraan medewerkten, onze dank. Voor enige tijd geleden schreven wij dat zij, die het abonnementsgeld 1974 nog niet betaalden in de maand juni een herinneringskaart zouden ontvangen. Wij hadden gehoopt dat dit niet nodig zou geweest zijn, waardoor ons veel werk gespaard was. Mogen wij bij deze verzoeken direkt te gireren als de kaart ontvangen wordt? In afwachting op gunstige reactie.

Adm. „Bewaar het Pand”, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, giro 70.43.50.

v. d.L.

uiteindelijk onvruchtbaar. Langs de weg van dit gebed worden de oefeningen gekend, waardoor dit werk van Christus gekend en verheerlijkt wordt.

Dan blijft er een biddende Kerk over, die juist omdat het Zijn hof is door de Geest om de komst van de hemelse Bruidegom in volkomenheid roept: Amen, ja, kom Heere Jezus.

D. Slagboom

Van de redactie

- Op de dag, waarop ons vorige nummer verscheen werden we opgebeld door een onzer lezers. Dat was naar aanleiding van de kaart, die bij dat nummer ingesloten was. Hij vertelde, dat hij helemaal voor een wekelijkse verschijning van ons blad was. Dat hij belde had eigenlijk nog een andere reden. Hij was met genoeg op de ontmoetingsdag te Slidrecht geweest. Het had hem goed gedaan zoveel mensen samen te vinden, die willen blijven bij de oude gereformeerde beginselen. Het smartte hem, dat onze administrateur telkens weer moest aandringen op de betaling van het abonnementsgeld. Dat kon hij niet begrijpen, niet in overeenstemming achten met liefde tot de beginselen. Laat men liever dubbel betalen. Dat is de zaak waard. Zo sprak hij. We geven dat door, in de hoop dat dit weerklank vindt en dat zij die de 9e jaargang nog niet betaald hebben dat nu dadelijk doen. Dan behoeft onze administrateur geen enkele herinnering en geen enkele kwitantie te sturen. Wat zou hem dat tot blijdschap stemmen.
- Onze lezers kunnen zich niet voorstellen hoeveel arbeid onze administrateur, br. Joh. van der Lee, voor ons blad verricht. Hij doet dat met liefde en elke dag opnieuw is hij er mee bezig. Hij wordt bijgestaan door br. A. Beukers en diens echtgenote, ook woonachtig te Alphen aan den Rijn. In overeenstemming met de statuten van de stichting zijn de boeken en bescheiden weer nagezien. Alles is in beste orde bevonden. Een woord van dank aan dit drietal is wel op zijn plaats. We hopen van harte, dat de Heere aan hen krachten geeft om de arbeid op dezelfde wijze voort te zetten.
- Er zijn al vele kaarten ingevuld teruggekomen. Velen hebben beide vragen met ja beantwoord. Wij mogen verwachten, dat er bij de verschijning van dit nummer nog veel

meer kaarten terug zijn. Het is van belang, dat de commissie zoveel mogelijk antwoorden krijgt, om daaruit op te maken, wat er leeft onder de lezers omtrent de wenselijkheid van een wekelijkse verschijning van ons blad. Het is nu nog te vroeg om een conclusie te trekken. Mogen we op aller medewerking rekenen? Ieder antwoorde naar eigen inzicht met ja of neen.

B.

Onze zevende ontmoetingsdag (3)

Wij als bestuursleden, als organisatoren van zo'n dag komen dan in aanraking met allerlei kerkelijke narigheid, die in schril contrast is met de overeenstemming en eensgezindheid die er te Sliedrecht mocht zijn. De invoering van nieuwigheiden heeft al wat brokken gemaakt. Er zijn al heel wat mensen voor ons eigen kerkelijk leven verloren gegaan, die we toch vinden op onze ontmoetingsdagen. Het lijkt wel of een geest van verwarring meer en meer gaat heersen. Het begint met schijnbaar onschuldige veranderingen, maar de achtergrond is vaak een andere geestesgesteldheid en het einde is verwoesting. Het gaat er mee als met een dijk, die poreus is. Het water sijpelt er door. Het lijkt onschuldig, maar de dijk wordt ondermijnd en tenslotte bezwijkt deze en het water, dat verwoesting en dood brengt, stroomt ongehinderd de polder binnen. Er moet een dijkwachter zijn, die onder alle omstandigheden op wacht staat. Er is voortdurend dreigend gevaar, vooral in tijden van storm en hoog water. Laten we daar lering uit trekken. De Heere zegt tot ons allen, dat we moeten waken en bidden.

Na de pauze beklom Ds. P. Zonneveld van Leerdam de kansel. Hij liet zingen Ps. 25 : 4. Hij las Galaten 2 : 16 - 21 en ging voor in gebed, dankte voor de maaltijd en vroeg Gods zegen over de middagsamenkomst. Toen bepaalde hij zijn gehoor bij vs. 20b: Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft. Zie de meditatie in het vorige nummer.

Terwijl we zongen Ps. 73 : 13 verliet Ds. Van Zonneveld de kansel en nam Ds. H. C. v. d. Ent van Katwijk aan Zee zijn plaats in. Hij las 1 Samuel 17 : 42 - 52 en sprak toen een rede uit met als thema: want de krijg is des Heeren. Zie vs 47b. De samenvatting daarvan is al opgenomen in ons vorige nummer. Aan het einde van zijn rede beval Ds. Van der Ent de collecte aan. We zongen Ps. 118 : 5, 6 en 7 en intussen gaf men met milde hand. Dat bleek toen later het geld geteld werd. Er kwam die middag nog bijna evenveel binnen als tijdens de morgensamenkomst. De administrateur vermeldde het totale bedrag in zijn verantwoording.

Ds. M. C. Tanis van Sliedrecht-centrum sprak een slotwoord over Psalm 134: een afscheidslied. Zie de meditatie op de voorpagina van dit nummer. Na dankgebed van Ds. Tanis zongen we Ps. 134 : 1, 2 en 3. Ds. Tanis eindigde met de bede uit de Avondzang en toen ging ieder weer zijns weegs.

Voor velen was het een oase in de woestijn. Zij verlangen weer naar de volgende ontmoetingsdag.

We mogen wel opnieuw vaststellen, dat deze dagen in een dringende behoefte voorzien. Banden worden onderhouden en versterkt. Er wordt zo nog getracht iets te doen wat binnen het bereik is in het belang van eigen kerkelijk leven. De opbrengst van de collecten is zeer bemoeiigend nog belangrijk hoger dan de vorige keer. Op deze wijze wordt het mogelijk gemaakt om ons blad wekelijks te laten verschijnen. Dit vraagt echter nog nader overleg. Ook hier geldt, dat we eerst de kosten moeten overrekenen voor we een toren gaan bouwen.

Een bijzonder woord van dank aan de Sliedrechtenaren is wel op zijn plaats. Br. Van Heteren heeft al weken tevoren zich voor een goed verloop van alles op deze dag gegeven. Voor de beide koster Van Heteren en Koppelaar was geen moeite te veel. En op de achtergrond was de vrouwenbrigade werkzaam. Dames, hartelijk dank. Als de Heere ons spaart en we mogelijk weer te Sliedrecht samenkomen hopen we weer op uw medewerking te mogen rekenen.

Tenslotte. We hebben de verschillende sprekers beluisterd. Ieder heeft zijn eigen gave en voor-

dracht van de Heere gekregen. De onderwerpen waren onderscheiden. Maar in alles werd een grote eenheid en overeenstemming in de grondslag der waarheid gevonden. Die menen we te kunnen uitdrukken in de woorden: het welbehagen Gods in de zaligheid van zondaren. Daardoor is er geen roem in het schepsel en komt er niets van de mens in aanraking en mogen we eindigen in de Heere alleen. Die roemt, roeme in de Heere.

DE GEMEENSCHAP DER HEILIGEN

(2)

Maar dat wil niet zeggen dat er geen verwijdering kan ontstaan onder Gods kinderen, tot grote schade van het geestelijk leven.

Bij Job en zijn vrienden had dat plaats door elkander niet te verstaan in de zware geloofsbeproeving, waarin één hunner werd gesteld door de Heere. Maar al liep de weg van Job door de diepte van de duisternis heen, waarin de Heere Zich voor hem als verborgen hield, daar was en bleef evenwel in zijn hart een steunen op Gods trouw, zodat hij niet in de wanhoop is omgekomen. Dat deed Job uitroepen: „Doch Hij kent de weg die bij mij is; Hij beproeve mij, als goud zal ik uitkomen.”

Maar desniettemin werd Job door zijn vrienden in zijn oprechtheid verdacht. De onderhouding van de gemeenschap der heiligen kwam daarop te stuiten zodat het twistvuur steeds feller begon te branden. Het stond vast voor de vrienden dat een mens die zulke zware slagen door de Heere werd toegebracht, het kinschap miste. En wat hem door zijn vrienden werd aangedaan was wel het smartelijkste in zijn lijden. Het is erg genégeerd te worden, afgesneden te zijn van de gemeenschap der heiligen. Dat is krenkend voor het leven der genade.

„Want ik weet,” zegt Job, „mijn Verlosser leeft en Hij zal de laatste over het stof opstaan.” Het ruist door alles heen: „Ik ben de Alpha en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste.”

En toch werd het twistvuur steeds heter, maar Job hield zijn vrienden vast. Hij kan het werk Gods dat in hem verheerlijkt is, niet verloochenen. En de Heere bevestigde dat door de vrienden met brandoffers tot Job te zenden, opdat hij voor hen zou bidden. Zodat de brand werd gelust, de gevangenis geopend. En Job kwam er gelouterd uit tot beschaming van zijn vrienden. Doch gans anders was het met de twist tussen de herders van Abraham en Lot, die voor de onderhouding van de gemeenschap der heiligen schadelijk was. Een twist die door Lot, daar hij met Abraham was gekomen in het beloofde land, beëindigd had moeten worden. De Heere had het land niet Lot maar aan Abraham beloofd. Met weinig moeite had hij dan ook het twistvuur kunnen blussen. Maar hij wilde in plaats van de mindere, de meerdere zijn. Lot deed naar zijn overtuiging de allerbeste keus door de vlakte van de Jordaan te kiezen, die uit de aard der zaak wel de meest vruchtbare was. Daardoor kon hij zich niet meer met de innerlijke vlakte des geloofs geven aan Abraham tot onderhouding van de gemeenschap der heiligen. En dat terwijl de vader der gelovigen zich daarin kwam te verloochenen.

Toen Lot door Kedar-Laomer met al zijn bezittingen werd weggevoerd, heeft Abraham zodra hij daarvan kennis kreeg, zijn onderhorigen gewapend om hem te bevrijden uit die wrede hand. En op dat pad van broederliefde mocht Abraham toen Lot verlost was, Melchizedek ontmoeten tot onderhouding van de gemeenschap, waarvan wij tot op de dag van heden genieten tot onderwijzing in het Goddelijke verlossingsplan: „De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek.”

Eveneens hield Abraham Lot vast in het gebed als zijn boeder, toen hem door de Heere de verwoesting van Sodom en Gomorra werd aangekondigd. Bij het bidden om het behoud van de rechtvaardigen ging het ook om het behoud van Lot en zijn gezin.

Maar toen Abraham stond op het gebergte bidde tot behoud van Sodom, zag hij naar die plaats en de Heere wees die aan tot behoud van Lot.

Abraham stond hier als het ware op hem te wachten, opdat de onderhouding van de gemeenschap

der heiligen hersteld zou mogen worden. Dat vond niet plaats daar het voor Lot bezwaarlijk was zich naar die hoogte te begeven. En zie, hij ging onder Gods toelating naar Zoar, waardoor zijn kinderen gekomen zijn in de duisternis van het heidendom.

De Heere wil dat we verlangen naar de onderhouding van de gemeenschap der heiligen, om „door het onderling geloof” vertroost te worden. Dat innig verlangen elkander in de Heere te mogen ontmoeten is een vrucht van het nieuwe leven. De Heere wil niet dat we als een eenzame mus op het dak zitten te kwijnen. Dat was voor Kleingelooft in al zijn verdriet nog een zoete vertroosting, een maaltijd voor zijn geestelijk leven, bij Gods kinderen te mogen verkeren en inzonderheid als er feestvreugde was door de blijken en bewijzen van Zijn trouw.

Door af te dwalen van de gemeenschap der heiligen komt men in onvruchtbare streken. Dat doet het hart steeds verder wegzinken in zorgeloosheid. En dat vervreemdt ons steeds meer van de Heere tot verachting in de genade. Blijft er bij ons weinig of geen tijd meer over voor geestelijke gesprekken, dan krijgt de wereld met haar begeerlijkheden steeds meer de overhand. En dat bedroeft de Heilige Geest; het is een uitblussen van Zijn vuur, een uitdoven van Zijn licht, een komen in de duisternis.

De gemeenschap der heiligen hebben we als een gouden kleinood gretelijks te waarderen. Het is een verborgen omgang met de Heere en Zijn volk, tot verheerlijking van Zijn Naam en tot versterking van het geloof. Maar die alleen veilig is in de hand des Heeren. Zelfs in het leven van Paulus werd het niet verhinderd, dat een kleine verwijdering ontaardde in verbittering.

Er ontstond verwijdering toen Markus Paulus op een zendingsreis ontijdig ging verlaten om af te reizen naar Jeruzalem. En dat werd verbittering toen Barnabas wilde dat niet hij, doch Markus met Paulus een nieuwe zendingsreis zou ondernemen. Met het gevolg, dat Barnabas Markus medenam en naar Cyprus afschepte. „Maar Paulus verkoos Silas en reisde heen, der genade Gods van de broederen bevolen zijnde.”

Maar Gode zij dank, dat deze verbittering door verzoening in Christus is te niet gedaan. Uit 1 Corinthen 9 : 6 en 2 Timotheus 4 : 11 blijkt dat Paulus in liefde streed voor de Naam en zaak des Heeren met Markus en Barnabas en door hem gewaardeerd werden.

Een oudvader heeft gezegd, als een paard een struikeling heeft gemaakt, dan gaat het met des te meer fierheid lopen. En dat geldt ook Gods kinderen op de weg van heiligmaking tot onderhouding van de gemeenschap der heiligen, met de voorzichtigheid van de rechtvaardigen. Het was Paulus wel tot droefheid, dat de broeders hem in zijn eerste verantwoording tegenover het gericht van de Keizer verlieten, maar dat gaf geen verwijdering. Dat blijkt ons uit 2 Tim. 4 : 16: „In mijn eerste verantwoording is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten. Het worde hun niet toegerekend.” In zelfverloochening mocht hij dat verdragen, met de bede dat het hun niet toegerekend mocht worden. En daarvan zegt Jacobus: „Ziet, wij houden hen gelukzalig die verdragen; gij hebt de verdraagzaamheid van Job gehoord, en gij hebt het einde des Heeren gezien, dat de Heere zeer barmhartig is en een Ontfermer.” Maar, „naardat de mens is, zo is zijn macht.”

De onderhouding van de gemeenschap der heiligen vereist zelfverloochening en verdraagzaamheid. Daarom kan het gaan op de weg van heiligmaking niet gemist. En het geheim daarvan is in dit woord: „als ik zwak ben dan ben ik machtig.”

Soest

R. Kok.

Naar de katechisatie

(154)

DE WET DES HEEREN

Het zesde gebod (3)

Wie wel eens op de tribune van de rechtszaal rechtszittingen heeft bijgewoond, zal gerild hebben over processen betreffende misdadigers. En dan zal het een wonder worden voor degenen, die aan zichzelf ontdekt zijn geworden, die iets leren verstaan van wat David bad in Psalm 51: „En reinig Gij, o Heere, die vuile bron van al mijn wanbedrijven,” dat zij daar niet staan, dat de Heere nog onderscheid maakt, bij wie geen onderscheid te vinden is.

Het is Gods wet, welke geheel bloot legt de wortel van het zondekwaad. Dat geldt dus ook van het zesde gebod, de doodslag! En wie dan in de spiegel van Gods wet ZICHZELF beziet, zal beven voor Gods Aangezicht en zichzelf als een veroordeelde kennen.

Wat nu geeft Gods Woord aan als de wortel van de doodslag? Dat is de nijd, de haat, de toorn en de wraakgierigheid. I Johannes 3 : 15 zegt: „Een iegelijk, die zijn broeder haat is een doodslager.” De nijd is de wangunst tegenover de naaste, zó zelfs, dat men de plaats van de naaste niet naast zich dult.

Het is de h a a t, welke de naaste van zijn plaats wil stoten, ja, hem wég wenst. Ezau wilde Jacob doden, Jozefs broeders... Jozef, Doëg... David, Haman... de Joden, het sanhedrin... Jezus.

De toorn is de ontbranding van de haat. En de wraakgierigheid bedoelt zichzelf te wreken, zelf in te grijpen bij het onrecht. Maar de Heere zegt: „Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere.” Rom. 12 : 19.

Onze Heidelberger Katechismus zegt in Zondag 40: „en zulks alles houdt voor een doodslag”. En wie zal in dit alles vrij uitgaan? Gods wet eist: God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf. Maar nu zijn we zo verdorven geworden in ons bestaan, dat wij geneigd zijn God en onze naaste te haten! Die neiging ligt diep in ieder's hart. Dat is wat! Ten opzichte van God: Hem te willen wegstoten van Zijn plaats, God van Zijn troon af te stoten en zelfs deze te bezetten. Daarmede zijn de van God „afgevalen engelen, de duivel met zijn trawanten, in de hemel begonnen en toen heeft satan deze aanslag op God weten te volbrengen door de naar Gods beeld geschapen mens, waardoor deze moed- en vrijwillig is gevallen! En die val leeft de mens nog dagelijks uit krachtens zijn verdorven bestaan.

En nu is die mens zó blind en dwaas geworden, dat hij meent zo slecht nog niet te zijn en langs de weg van verbetering en beschaving toch weer goed te kunnen worden. Zo ook tegenover zijn naaste. Zo dacht het oude pelagianisme, zo denkt Rome en de remonstrant en de humanist. „Bouw scholen en ge kunt de gevangenen sluiten.” Dit was de oude leus van het humanisme, maar vandaag zien we ditzelfde beginsel krachtig doorwerken en wel op maatschappelijk, staatkundig-politiek en kerkelijk terrein. En waar de handhaving van het gezag wegvalt, wint dit modern-humanistisch beginsel al meer veld. De kerken worden er al meer mee geïnfecteerd. Wordt veelal in de prediking niet gemist de waarheid van de algehele verdorvenheid van de mens? Wordt niet al minder gewezen op de noodzakelijkheid van de levendmaking en van de waarachtige bekering des mensen? Ongetwijfeld blijft de mens verantwoordelijk voor God als nog redelijk zedelijk schepsel en vanwege de weldaden, welke hij nog in Gods algemene goedheid mag ontvangen. Maar deze verantwoordelijkheid houdt niet in, dat de mens zelf nog wel het geestelijk-goede kan willen en zich dus kan bekeren. De eis der bekering moet de mens uitdrijven in de middellijke weg tot het vragen: Heere, bekeer GIJ mij, zo zal ik bekeerd zijn. De bruidkerk in het Hooglied moest weer smeken: „Trek mij, wij zullen U nalopen.”

Welnu, zo leert Gods Woord over-duidelijk de noodzakelijkheid van de VERNIEUWING van het hart als het wonder van Gods vrijmachtige, maar ook almachtige genade. In Ezechiël 37 zien we o.m. daarvan een treffend bewijs.

Dit wonder van Gods herscheppende genade is zo aanbiddelijk groot. Want dan wordt men van een vijand en hater Gods... een vriend, een liefhebber van God en van de naaste. Maar dan wordt ook de Wet des Heeren een LIEFDE-WET, een leefregel der dankbaarheid. Zo bezingt de dichter van psalm 119 de wet.

Onze Katechismus wijst dan ook in Zondag 40 op het beginsel, op de gezindheid van het nieuwe leven. Wij lezen daar: „Maar is het genoeg, dat wij onze naaste, zoals tevoren gezegd is, niet doden?” En dan luidt het antwoord: „Neen; want God, verbiedende de nijd, haat en toorn, gebiedt, dat wij onze naaste liefhebben als onszelf en jegens hem geduld, vrede, zachtmoedigheid, barmhartigheid en alle vriendelijkheid bewijzen, zijn schade, zoveel als ons mogelijk is, afkeren en ook onze vijanden goed te doen.”

We willen hiervan nader iets zeggen in een volgende les D.V. Alleen nog deze opmerking. Ko-

men we met dit antwoord dan toch weer niet terecht bij de z.g.n. „moraal-prediking” van onze tijd? Denk aan het streven van de „medemenselijkheid”, waarbij zelfs de verlossing al meer wordt een verlossing uit de sociale ellende? Ja, waarbij het gaat om de mens en niet om de vraag: hoe komt GOD aan Zijn eer. Wil onze Heidelberger ook die kant van een „moraal-prediking” uit? Volstrekt niet!

Deze hedendaagse moraal-prediking maakt immers de TWEEDE tafel van Gods Wet los van de EERSTE tafel: God lief te hebben boven alles. Maar onze Katechismus laat juist telkens duidelijk uitkomen, dat de tweede tafel wortelt in de EERSTE tafel. Zo ook ten opzichte van de doodslag. Dit raakt wel dus de naaste, maar in het antwoord op vraag 106 komt toch klaar uit: hoe God de dingen beoordeelt, namelijk: dat God de nijd, haat, toorn en wraakgierigheid haat en zulks alles houdt voor een DOODSLAG.

Wie nu aan deze wortel van de doodslag dieper ontdekt wordt, leert zich diep-schuldig, ja, vermoedelijk voor God kennen. Die gaat vragen: o God, is er voor zulke „doodslagers” nog genade? Zulke ontdekten laat de Heere niet staan omkomen, maar aan zulke veroordeelden in zichzelf komt de Heere de enige weg der verzoening en behoudenis aan te wijzen en wel in Hem, Die Zichzelf heeft willen geven om gezet te worden na a s t... doodslagers, ja, Zich heeft laten veroordelen en Zich laten wegleiden naar het kruis, toen Zijn eigen volk voor Pilatus heeft uitgeroepen: laat Barabbas los en laat Hem gekruisigd worden! En aan het kruis heeft Hij Zich doen hangen tussen de beide moordenaars.... „En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: en Hij is met de misdadigen gerekend.” Markus 15 : 28.

Zo is de Borg geworden de enige VRIJSTAD voor... doodslagers!

Is u, lezer(es) als zulk een ontdekte een vluchteling geworden naar dië Vrijstad en hebt u in die Vrijstad een veilige schuilplaats mogen vinden? Hebt u ook een volkomen verzoening mogen ontvangen door de dood van Die Hogepriester d.i. door Zijn voldoening aan de eisen van Gods gerechtigheid? Dat te beleven is onuitsprekelijk rijk, maar ook noodzakelijk, want... „Maar buiten zullen zijn de honden... en de doodslagers.” Openbaringen 22 : 15.

E.

v. L.

Wie kan en wil mij helpen?

Een van onze studenten aan de Theologische Hogeschool te Apeldoorn is erg verlegen om deeltjes van de z.g. Korte Verklaring van de Heilige Schrift, uitgave Kok Kampen. Mogelijk zijn er onder onze lezers, die sommige van deze deeltjes over hebben en ter beschikking willen stellen. Laten zij zich met mij in verbinding stellen, met opgave van prijs enz. Ik geef dat dan wel door. Ook voor jaarboekjes uit de tijd vóór 1892 heeft hij belangstelling. Die belangstelling is er bij mij ook. Zijn er onder onze lezers, die een of meer van deze boekjes in hun bezit hebben en willen afstaan? Gaarne even bericht.

Ds. G. Blom.

D.V. ZATERDAG 25 AUGUSTUS A.S.

NAAR ZWOLLE

Ds. Van Leeuwen en ondergetekende zijn kortgeleden samen in Zwolle geweest om voorbereidingen te treffen voor de ontmoetingsdag, die D.V. 24 augustus a.s. daar zal worden gehouden in de Grote Kerk van de Ned. Herv. gemeenete. We hadden een bespreking met de directeur van het kerkelijk bureau. Deze stond ons zeer welwillend te woord. Hij liet ons de kerk van binnen zien en gaf alle mogelijke inlichtingen. Wat een ruimte is er in dit kerkgebouw. Er zijn ongeveer 1300 zitplaatsen, maar er kunnen vele stoelen worden bijgezet. Dit zal besproken en geregeld worden met de koster. In de kerk is voldoende ruimte om de lunch te gebruiken. Er kan gezorgd worden voor koffie en frisdrank. Ds. Van Leeuwen heeft op zich genomen dit verder te regelen. Hij woont het dichtst bij Zwolle en hij kan uit eigen gemeente rekenen op een staf van dames, die graag willen helpen.

Genoemde directeur verstrekke ook inlichtingen omtrent parkeergelegenheid enz. De parkeerterreinen zijn: Turfmarkt, Noordereiland en Wil-

lemskade/Burgemeester van Royensingel. Daar kunnen voldoende auto's en bussen worden geparkeerd. Deze terreinen liggen hoogstens 10 minuten gaans van het kerkgebouw. Het station — dat is dus van belang voor hen, die met de trein hopen te komen — ligt niet ver van de Grote Kerk, zo ongeveer 10 minuten lopens. Wil men liever met de bus naar het kerkgebouw, dan is dat mogelijk. Men moet dan gaan met lijn 1 of lijn 4 en uitstappen bij halte Luttekestraat, vlak bij de Grote Kerk.

We zitten nog met een moeilijkheid, namelijk wat betreft de toiletten. We hopen, dat we daar nog een goede oplossing voor kunnen vinden. Mogelijk weet een van onze Zwolse lezers goede raad te geven.

Ten aanzien van de sprekers kunnen we nog geen nadere gegevens verstrekken, doch dat hopen we tijdig te kunnen doen.

Laat ieder meewerken en doen wat zijn hand vindt om te doen. En wat het voornaamste van alles is, dat we weer samen mogen komen in de gunst des Heeren.

B.

Voor de jeugd

BESTE JONGELUI!

Beste Jongelui!

Gideon 24 (Richt 6 : 27)

„Toen nam Gideon tien mannen uit zijne knechten, en deed, gelijk als de HEERE tot hem gesproken had. Doch het geschiedde, dewijl hij zijns vaders huis en de mannen van die stad vreesde om het te doen bij dag, dat hij het deed bij nacht”.

Gideon schuwde de strijd niet. Dat zegt de tekst, die hierboven afgeschreven staat, duidelijk. Toen nam Gideon tien mannen uit zijn knechten.... Er zijn er die menen dat Gideon het nog diezelfde nacht gedaan heeft. Anderen zijn van mening, dat er voor zijn reformatorische daad een zekere tijd van voorbereiding nodig geweest is. Hij moest die tien mannen toch ook waarschuwen en met hen overleg plegen. Ze moesten tenslotte weten, bij het verrichten van zulk een daad, wat ze aan elkander hadden.

Ik acht het één zowel als het ander mogelijk. Het staat er echter niet met zoveel woorden, dat hij het nog diezelfde nacht heeft gedaan. Dit is echter wel zeker, dat hij niet uitgesteld heeft om de opdracht uit te voeren. Uitstel is overigens wel een zaak, die veel voorkomt, vooral als het gaat over het uitvoeren van dingen, die niet zo gemakkelijk zijn, die moeilijkheden kunnen veroorzaken. We zijn dan in ons geweten overtuigd, dat er iets gebeuren moet. Je moet bijvoorbeeld tegen een vriend(-in) zeggen, dat je niet meer met hem/haar mee kan. De verhouding moet verbroken worden, omdat je, door nog langer met hem/haar om te gaan, in strijd komt met het Woord van God. Doch je durft het niet aan. Want je bent bang, dat je uitgelachen zult worden, dat men je voor achterlijk verslijten zal. En dat heb je liever niet. Gevolg is, dat je uit gaat stellen om het te zeggen. Daardoor blijft de verkeerde verhouding bestaan en wordt het voor jezelf alleen maar moeilijker. En nu zijn er twee mogelijkheden: Je komt óf helemaal in de knoop terecht, óf je geweten wordt op de duur het zwijgen opgelegd. Je verzoent jezelf met datgeen, wat je eerst als verkeerd voorkwam en uitstel is afstel geworden.

Zo zijn er natuurlijk nog heel veel voorbeelden te noemen. Misschien is het niet verkeerd om op nog een geval te wijzen. Je leeft in een omgeving waar Gods Naam veel misbruikt wordt, waar de zonden driest bedreven worden. Je gevoelt je geroepen om iets te zeggen, om een vermanend woord te laten horen. Maar het komt niet tot de daad. Het is steeds: Nu nog niet. Nog even wachten. Straks komt er wel een betere gelegenheid om je voornemen uit te voeren. Doch het resultaat is, dat de gelegenheid waarop je zit te wachten, nooit komt. Dit komt omdat de gelegenheid die er iedere keer weer is, niet gebruikt wordt. Ik zou jullie daarom aan willen raden, houdt je aan de regel: Stel niet uit tot morgen, wat ge heden doen kunt. Daar kun je alleen maar gemak van hebben. Als je je kansen voorbij laat gaan, om te waarschuwen — en hoe dikwijls gebeurt dat niet — dan kan het wel eens wezen, dat dit tot eeuwige schade is van onze medemens. Want juist door de daad te stellen, hoe moeilijk dit ook wezen kan, zou je een

middel in Gods hand kunnen wezen, om een ander van het verkeerde pad af te brengen, ja hem tot bekering te brengen.

Ik weet heel goed, dat bekeren geen mensenwerk is. Het is Gods werk. Maar God wil er wel mensen voor gebruiken. En zou het niet groot zijn, als God jullie daarvoor gebruikte? Hij kan ook jonge mensen gebruiken. Wat zegt Jacobus daar ook weer van, weten jullie dat? Leest maar eens, wat er staat in Jac. 5:19, 20: „Broeders! indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert, die wete, dat degene die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van de dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken.”

Gideon stelde het niet uit. Hij nam tien mannen uit zijn knechten. Men heeft bij Gideon bepaald een groot bedrijf gehad met veel personeel. Als je daar dagelijks mee omgaat, weet je wel zo ongeveer, hoe ze over de dingen denken. De tien mannen die Gideon genomen heeft, zullen wel mannen geweest zijn, die niet zulke enthousiaste dienaars van Baäl waren. We kunnen wel aannemen dat zij de knie voor Baäl niet gebogen hebben. Het waren geen koplopers in de dienst des HEEREN, maar achteraancomers. Zo zou je ze kunnen noemen. Maar al kwamen ze dan wat achteraan, ze kwamen toch. Toen het er op aan ging komen, stonden ze achter Gideon en waren zij vóór de HEERE en Zijn dienst.

Zulke figuren heb je nog. Misschien zitten er zulke ook wel onder mijn jonge vrienden. Jongens en meisjes, die de moed niet hebben om voor de eer en de dienst des HEEREN uit te komen, maar als een ander hen voorgaat, dan komen ze ook voor de dag. Ja dan worden zwakken soms ineens helden. Ter verduidelijking wil ik jullie vertellen, wat ik jaren geleden, ten deze

eens meemaakte. We zaten op een gezelschap. Misschien is dat wel te veel gezegd. Want een „gezelschap” dat is een vergadering van mensen, die expresselijk bij elkaar gekomen zijn, om met elkaar over het geestelijke leven te praten. Vroeger kwam dat meer voor dan tegenwoordig. Mogelijk was er toen meer te verhandelen. Kortom, met dat doel waren we nu niet bepaald bij elkaar. En toch kwamen we er toe. Ongedacht en onverwacht gaat het menigmaal nog het beste.

In onze kring bevond zich toen nog een betrekkelijk jeugdig iemand. Zij had in haar leven de goede keus mogen doen. Maar ze durfde er nooit zo voor uit te komen. Als haar eens gevraagd werd of ze toch ook werkelijk de Heere liefhad, dan was haar antwoord altijd: Ja, maar dat zeg ik niet. Ze was maar bang dat men te veel van haar denken zou. Doch op die avond kwam ze zo maar ineens voor de dag. Ongevraagd begon ze te getuigen van de goedheid des Heeren. Het was een lust om er naar te luisteren. Haar hart was er vol van en daarom liep de mond over. Het was om er jaloers op te worden. Zijn jullie dat ook wel eens, als je iemand uit de volheid van het gemoed mag horen getuigen van de goedertierenheden des Heeren? Wordt je dan nooit eens innerlijk geprikkeld, om het ook zo eens te mogen doen. En heb je het wel eens gedaan? O neen, niet om er wat mee te worden, om ook eens wat te kunnen zeggen. Dat kan natuurlijk ook, maar dan heb je meer jezelf op het oog dan de Heere. Doch dat je het deed, omdat je er innerlijk toe gedreven werd. Je vergat dan als 't ware jezelf en vond je vermaak erin, om goed van God te getuigen. En vanwaar komt nu dat vermaak? Dat is een bewijs van de goedkeuring Gods. Die Mij eren, zegt de Heere, die zal Ik eren. Daar behoef je nooit spijt van te

hebben. Ik zou zeggen, denk hier maar eens over na.

Gideon deed, gelijk als de Heere tot hem gesproken had. De opdracht werd stipt uitgevoerd. Dat zegt dat woord „gelijk”. Hier komt de oprechtheid des harten van Gideon voor de Heere uit. Je leest in de bijbel dat men zo menigmaal de opdrachten des Heeren uitvoert, doch dat men het niet deed met een volkomen hart. Zo b.v. Jehu. Hij roeide wel de Baälsdienst uit in Israël, maar de gouden-kalverdienst liet hij in ere. Daarmee gaf hij het bewijs dat zijn hart niet volkomen was voor de Heere. Hoe moeten we toch iedere keer weer acht geven op ons eigen hart. Want de mens ziet aan wat voor ogen is, en dat kan soms heel wat lijken. Maar de Heere ziet het hart aan. Als je daaraan denkt, kun je nog wel eens schrikken. Want, o dat hart heeft zulke ongekende diepten. Diepten van gruwelen. Als je er aan ontdekt wordt, dan zou je van binnen ook alles wel uit willen roeien, wat in strijd is met de dienst des Heeren. Dan komt er plaats voor het gebed in je leven, en daar wilde ik dan voor ditmaal maar mee eindigen:

Leer mij, o God van zaligheden;
Mijn leven in Uw dienst besteden.
Gij zijt mijn God, wat Gij mijn hand;
Uw goede Geest bestier' mijn schreden,
En leid' mij in een effen land.

Vindt dit weerklank bij jullie? Ik hoop het van ganser harte. Ik ga nu ophouden. Als je in een examenperiode zit, wens ik je veel sterkte toe. Dat je verwachting dan maar van de Heere zal mogen zijn. Hij kan het in alle omstandigheden goed maken. Hij kan je zelfs in tegenspoeden stil maken.

Jullie aller vriend,

Ds. H. C. v. d. Ent.

Want God de Heere is en Zon en Schild
(Ps. 84:12a)

Op D.V. 13 juni hopen onze ouders en grootouders

H. PETERSEN

en

W. PETERSEN - KLAASSEN

te herdenken dat zij 40 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Heere ook in hun verdere leven een God van nabij zal zijn is de wens van ons allen.

Amstelveen:

H. v. d. Brink - Petersen
R. v. d. Brink
P. Dekker - Petersen
W. Dekker

Harderwijk:

R. Slagboom - Petersen
J. A. Slagboom
C. de Heer - Petersen
Joh. de Heer
M. W. Petersen
D. Petersen - Zegers
En kleinkinderen

HARDERWIJK, mei 1974

Molenstraat 2

Gelegenheid tot feliciteren, donderdag 13 juni van 18.00 - 22.00 uur in het bijgebouw van de Ger. Kerk, Alberdingh Thijmalaan.

HARTELIJK WELKOM IN ELBURG

op de ZENDINGSDAG, uitgaande van de Chr. Geref. Kerk te Elburg, op D.V. woensdag 24 juli 1974 in het gebouw van de Gereformeerde Kerk, Vrijheidstraat.

MORGENSAMENKOMST:

Aanvang 10.30 uur.

Leiding:

Ds. H. van Leeuwen, Elburg

Spreekers:

Ds. G. Bouw, Scheveningen

Ds. H. C. v. d. Ent, Katwijk aan Zee.

MIDDAGSAMENKOMST:

Aanvang 14.00 uur.

Spekers:

Ds. P. Beekhuis, Noordeloos

Ds. Tj. de Jong, Ned. Herv. Pred. te Garderen voor Spaanse Evang. Zending.

Sluiting:

Ds. N. de Jong, Driebergen.

Het adres voor al Uw

GOEDE BOEKEN

lees- en prentenboeken, bijbels (uitsluitend statenvertaling) en psalm boekjes is

G. KOOL

Stationssingel 50

Veenendaal

Telefoon 08385-13978 - Postbus 177

(Uw bestelling ongefrankeerd: antwoordnummer 77)

WILT U NOG OP VAKANTIE?
BESPREEK DAN NU!!!

reizen

AMICITIA
bv

BON

Stuur mij gratis IKV reisgids

Naam:

Adres

Plaats

VAKANTIEREIZEN IN INTERKERKELIJK
VERBAND

Schimmelpenninckstraat 12,

Zwijndrecht, telefoon 078-22020.

VERMAGERINGS-
KRUIDEN

Geen wonder! Een vermageringskuur voor een maand, geheel plantaardig, onschadelijk voor de gezondheid voor

f 8,50

(verzendkosten
inbegrepen)

Drogisterij

SIKKING

Barvoetestraat 5
Haarlem

Giro 190609

Telefoon 023-312882

NEDERLANDSE VERENIGING TOT BEVORDERING VAN DE ZONDAGSRUST EN DE ZONDAGSHEILIGING
ZONDAG 9 JUNI VERZOEK OM VOORBEDE AAN ALLE PLAATSELIJKE KERKEN

Alle plaatselijke kerken worden verzocht op zondag 9 juni de zaak van de eventuele wijziging van de Zondagswet in het bijzonder voor het Aangezicht des Heeren neer te leggen. Ook wordt ieder persoonlijk opgewekt alsdan hieraan in het bijzonder in de gebeden te gedenken.

Zoals bekend is het Voorstel van Wet tot het wijzigen van de Zondagswet reeds in de Tweede Kamer van de Staten-Generaal aangenomen. Echter wacht nog behandeling in de Eerste Kamer. Het gaat hier niet slechts om een aantal gemeenten, dat de zondagssluiting nog handhaaft; het gaat om verdere afzwakking van de Zondagswet, waardoor men de gemeentebesturen wil verplichten tot openstelling op zondag.

Alle leden van de Eerste Kamer hebben op hun huisadres een schrijven namens bovengenoemde Vereniging ontvangen. Getracht zal worden een tweede exemplaar van het schrijven direct vóór de betreffende zitting van de Eerste Kamer aan alle leden te doen uitreiken.

Het zedelijk verval is groot. Zaken als b.v. abortus en euthanasie zijn in ernstige mate afkeurenswaardig en strijdig met het gebod: „Gij zult niet doodslaan”. Wij kunnen echter ook allen weten, dat de Heere een dag gesteld heeft, waarvan Hij heeft gezegd: „Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt”. Om de overtreding van dit gebod, zou men kunnen zeggen, werd Israël in ballingschap gevoerd. De Heere mocht nog op onze verzuchtingen acht willen slaan.

Nevenstaande predikanten hebben zich reeds volledig achter het verzoek, dat wij hier tot u richten, geschaard:

Het Bestuur.

Ds. D. L. Aangeenbrug

Ds. G. Blom

Ds. P. J. Dorsman

Ds. C. Hegeman

Ds. S. de Jong

Ds. F. Mallan

Ds. E. du Marchie

van Voorthuysen

Ds. J. v. Prooyen

Ds. D. Slagboom

Ds. W. L. Tukker

Ds. E. Venema

Ds. H. A. Vosman

Ds. A. de Waard

Ds. A. J. Wijnmaalen

Ds. H. J. C. H. Zwijnenburg